

NOMÉS PER A VALENTS

1. Mira

-Venia tots els dies amb cara de pocs amics a classe. Jo tractava, quan podia, de passar per l'aula i vore com arribava. Li preguntava i no semblava que tinguera cap problema. A més, sóc conscient que hi ha xics amb més dificultats per a l'assumpte de les relacions, però mai vaig imaginar que fóra a ocórrer una cosa així. La situació amb Gérard al centre era coneguda per mi, i vaig enviar l'informe fa un mes. Com va el xic? A l'aula es troben tots molt preocupats.

-El metge afirma que ha tingut molta sort i que respira de miracle. Si Gester no l'haguera aturat estariem assistint a un funeral. Ara bé senyora, vostè coneixia l'enfrontament que hi havia? Perquè coses com aquesta no esdevenen d'un dia cap a altre.

-Si no recorde malament, Gester va vindre a parlar amb mi fa uns quatre o cinc dies i em va comunicar que Gerard havia fet un parell de comentaris en classe d'Història davant seu i la gent els va escoltar i varen estar rient 15 minuts continuats sense donar classe. I que després d'eixa classe no va aparèixer més pel col·legi aquell dia. Amb aquesta informació vaig parlar amb la meua companya d'Història i em va contar que els xicots som massa bruts i que el que havia dit Gerard tampoc feia tanta gràcia i no era gaire ofensiu. Així doncs, amb aquesta informació vaig decidir no donar més importància a l'assumpte.

L'agent va assentir amb un gest dubtós i va traure una carpeta d'un marró clar paregut al de les taules del Col·legi del Màrtir que havia vist en les fotografies quan va rebre l'expedient fa un parell de dies. Va agafar una fotocòpia del que pareixia un document oficial.

-Tinc ací una copia del document que vau enviar per Gerard. En aquest posa que té un "seriós problema de conducta" i que la "difícil situació familiar només és coneguda per la seua tutora". Què vol dir amb situació familiar difícil?

-Normalment quan els xiquets arriben per primera vegada al centre, els fem omplir un full amb dades personals on hi ha un xicotet test de personalitat que després és analitzat per la psicòloga; es tracta d'elaborar un perfil psicològic. En el cas de Gérard sí que ens va cridar l'atenció els resultats d'aquest, ja que no va resultar el perfil normal per a un nen de la seua edat. Vaig parlar amb Marg, i va confirmar que presentava un perfil propi de persones de tendència agressiva i que no era normal. Per tant, vaig seguir el protocol i vaig informar dels resultats. Clar que, a més, vaig tractar de telefonar als pares però Gérard no ens va donar cap número. No era la primera vegada que un alumne es negava a col·laborar, i després de telefonar a l'administració vaig aconseguir el telèfon de la mare, ja que vaig saber que el pare està condemnat en el Quadrilàter. Per això posa una "situació familiar difícil".

-I "seriós problema de conducta"?

-Això va arribar del centre anterior on va estar. Segons posava en la fitxa, l'havien expulsat en segon i en tèrçer, però que en quart havia tingut una actitud correcta i immillorable. Malgrat que semblava un poc contradictori no vaig aprofundir més.

-D'acord. Ja pot abandonar la sala, però per favor, espere fins que hagem acabat amb tots. Gràcies per la seua col·laboració i l'informarem de com evoluciona ell.

Mira es va alçar de la cadira del color del carbó i va girar el cap fins que va observar més a prop les fotografies de l'informe de l'agent. Un calfred va recórrer el cos sencer de la tutora en recordar l'escena. S'escoltaven crits, planys, rialles; l'espai emanava vapor d'aigua del calor acumulat, un roig sang començava a aparéixer pel perlat blanc del sòl del menjador principal. De sobte va entropessar amb les potes de la taula i va estar a punt de caure a terra. Després d'eixir i dirigir-se a la sala d'espera va observar com altre agent cridava el nom de l'agressor, i aquest s'alçava del seu lloc amb una rialla maliciosa, que va acabar per debilitar psicològicament la seua tutora.

2. Gerard

-Jo el tractava bé, millor que a alguns dels meus amics, el que passa, *Sheriff*, és que no té dret a comportar-se com ho feia. Aleshores vaig pensar que un poc de disciplina no li anava gens malament, clar que, la cosa va continuar igual. Per tant, el vaig tractar d'advertir que si no canviava el seu mode de mirar-me aniria més enllà. A la gent li va semblar el correcte ja que ningú s'hi va oposar a les meues mesures. Ah! Ja sé! Supose que a hores d'ara ja sabeu ben bé qui és aquest mascle ibèric que va tractar d'oposar-se al que jo li vaig dir en la classe d'història dilluns passat.

-Perdona, Gerard, crec que no te n'adones que estàs parlant amb un agent de l'autoritat. Baixa el to i relaxa les formes si no vols afegir més problemes dels que ja tens. Per cert, pots estalviar-te això de *sheriff*. Pots dirigir-te a mi com *agent*.

-Bé, perdó, tractaré de no dir més inconveniències... Puc continuar amb el que li estava contant? -l'agent va asentir amb un lleu moviment de cap-, com supose que sap, el València va perdre diumenge amb aquest equip europeu de *monos*, i va quedar eliminat de la Champions... Si vostè afegeix això amb la tocada de collons que em va fer aquest mascle, entendre que era justificable que li advertira a Gester que ell també hauria de canviar el seu mode de mirar-me.

-I que li van semblar a la professora d'Història les seues declaracions?

-Doncs ella es va riure i poc més, pensaria que allò no aniria més enllà. Però l'altre va decidir alçar-se i anar-se'n per la porta.

Ah! Clar! Vostè és com la resta, *Sheriff*, perdó, agent, sempre exagerant tot, sempre cercant el defecte, fins que el troba i se'n penedeix perquè no és el que vostè s'esperava. Jo, per altra

banda, sí que admet que se'm va anar un poc la mà amb el xicot. Només volia que fora amable, i no calia faltar al respecte com va fer ell, i clar, mire vostè el que ha passat.

-Sí, un company hospitalitzat i altre amb un blau de la mesura de la palma de la mà. Ja veig que això són bones formes d'ensenyar respecte. T'adverteisc per segona vegada que has de millorar el teu to a l'hora de parlar amb mi.

En arribar a aquest punt de la conversa, l'agent va parar d'escoltar i començà a reflexionar sobre el que havia sentit. Es trobava davant una persona freda, sense escrúpols, que justificava la seua pròpia violència i que parlava de la gent como si foren els seus súbdits. L'agent no' podia imaginar un panorama així a l'escola, i ansiava parlar amb el seu company per intercanviar dades. Prengué aire i es qüestionà si el sistema funciona bé, si es permeten agressions com la d'ahir, si les autoritats han perdut el control, si els professors fan bé el seu treball, si la direcció era coneixedora, si... Fins que una punxant veu penetrà els pensaments de l'agent.

-*Sheri*agent, continua ací? Tinc ganes d'esmorzar, per favor, li agraiïsc brevetat.

-Per què va emprendre accions violentes contra Max?

-Ja l'he dit, li vaig demanar amablement que abandonara el seu lloc al menjador, però no em va escoltar i quan li vaig preguntar una segona vegada em va fer mirada de lleopard i em va contestar bruscamment. A més, em va fer tirar la meua safata de menjar, i es va riure davant meua. Això em va terminar de calfar.

-I és com per a agafar-lo del coll?

-No va ser la primera vegada que em faltava al respecte, ja li ho vaig advertir l'altre dia. Qui avisa no és traïdor, és avisador.

-Per favor, ara li demanem que retorne a la sala d'espera amb la resta.

-Heu telefonat ma mare? Té un horari molt fotut, no sé si podrà vindre ací. A més, ha d'anar al col·legi a pel meu germà. Tot seria més fàcil si la gent com tu fera bé el seu treball i no cometera negligències. Sé que és innocent.

L'agent sabia què volia dir l'agressor perquè havia vist l'expedient feia uns minuts. En la investigació del suposat robatori on s'havien trobat les petjades del pare de Gerard, com a mesura ja que era l'únic sospitós, van decidir enviar-lo a presó. Però mai s'havia aclarit d'on havia aparegut aquella petjada tan perfectament posada, un error molt greu per a un professional del furt, o bé, un ajustament de comptes molt ben fet.

Gerard abandonà la sala 3 d'interrogatoris i entrà a la mateixa un xic d'aspecte claudicant, amb el cap rendit, les cames massa estirades, i amb una expressió que pareixia que estava a punt

de fer saltar tot per l'aire. Unes hores abans, el xic d'aspecte claudicant havia acabat amb tots els seus complexos, i s'havia enfrontat a la bèstia. En aquell moment, una història que li havia contat el seu pare se li va venir al capdavant. Es tractava de la famosa llegenda de Beowulf, heroi dels gautes, i la seua lluita amb Grendel, un monstre que odia la humanitat. Aquest heroi va prendre la decisió d'enfrontar-se a Grendel, davant la passivitat de la gent del seu entorn. El final, potser, s'esmente en el següent interrogatori.

3. Gester

-Tampoc he tingut massa contacte amb ell. Una vegada em va demanar un boli en classe de Matemàtiques crec, però mai més vaig parlar amb ell. L'any passat va ser quan va entrar al col·legi, i no ha tingut molts amics. Mai l'he reconegut al pati, però sempre és a classe quan arribem tots. Estic segur que tampoc mai ha fet mal a ningú, malgrat que la seua actitud a l'hora de fer treballs en grup sí que pot ser una mica irritant. No obstant això, aquest personatge que heu interrogat fa cinc minuts sí que és digne d'analitzar. Té a tothom darrere seu, i has de tractar de no mirar-lo malament ni parlar-li fora de to perquè et veuràs embolicat en un greu problema. Fins i tot hi ha professors que també li tenen por, i tracten de no fer-lo cabrejar. Això no ho sap tothom, però el primer dia de curs va estar a punt d'agredir una professora perquè li havia preguntat sobre el seu pare i la bestiola no va voler contestar. Aleshores aquesta professora va enviar-li un ultimàtum i aquest va continuar igual. Finalment, quan es va assabentar d'això, a l'hora del pati, va entrar al seu departament, i la va espantar dient-li que vindrien amics del seu pare a per ella si no el tractava amb respecte i li pujava totes les notes a partir d'aqueix moment.

-I com saps tot això últim?

-Quan va acabar la classe, abans que aquest entrara al departament, el vaig seguir perquè no m'agradava perdre'l de vista. Quan vaig veure que girava el pom de la porta del departament de Ciències, em vaig amagar fora, al costat de la porta, i vaig escoltar tota la conversa.

Eixa va ser la primera vegada que Beowulf va veure Grendel. Mai s'havia enfrontat a un desafiament de tal magnitud, i sabia el que estava en joc. Va qüestionar-se si disposava de la valentia necessària per a poder plantar cara a una bèstia com aquella. L'agent va traure un full on havia escrit la declaració de la tutoria, i es disposava a arribar al fons de tot aquell embolic.

-Pots confirmar-me si tu vas parlar amb la teua tutora per uns fets ocorreguts en la classe d'Història del dilluns?

-Així és.

-I pots detallar-me el motiu d'aquella conversa?

-Mire, agent, crec que he sigut un covard gran part de la meua vida. No estic dient que el que he fet serà la meua redempció, però després de pensar-ho bé, havia d'haver-ho fet fa molt de

temps. El que va ocórrer l'altre dia m'havia posat molt cabrejat, i no entenia com aquest personatge de novel·la continuava al centre. Qui sap si hi ha més víctimes seues que siguen docents. En aquella classe, la professora tractava d'explicar-nos la Guerra de Successió, i aquesta persona no va parar d'interrompre la classe i fer constantment bromes sobre els noms que no tenia cap de gràcia, però la gent va continuar el joc. Per primera vegada, jo li vaig demanar per favor que deixara continuar a la senyora Rivas però va continuar igual. Vaig tractar de fer-ho una segona vegada, però en aquesta s'hi va alçar del lloc i em va llançar una mirada desafiant. En eixe moment Max va demanar-li amablement que s'asseguera, però va deixar de mirar-me i va començar a fer comentaris despectius de Max. Això va provocar la rialla de la classe i quasi de Rivas i aquest es va alçar i se n'anà. De Rivas el va parar en la porta i li preguntà que què feia, que Gérard estava bromejant. Aquest li va fer una mirada més desafiant que la de Gérard i va obrir la porta. No va aparèixer més durant 3 dies. Per descomptat, Miss Amabilitat va dir que s'havia anat del país com a càstig per haver-li faltat al respecte. Pense que vaig fer el correcte a l'hora de parlar amb Mira i no entenc per què no es va sancionar a Gerard amb el succés d'aquell dia.

-D'acord, i ara, volia parlar de l'incident. Saps que has salvat una vida, no? El metge va comunicar-nos que deu segons més i no haguera sobreviscut..

I de nou va aparèixer la història de Grendel i Beowulf. Príncep del Geats de Suècia del sud, arriba amb una banda petita de retenidors i oferta lliurar a Heorot del seu monstre. A la nit Grendel ve dels erms, les llàgrimes obren les portes pesades, i devora un dels Geats dormits. Aquest lluita amb Beowulf en el que pareixia un combat desproporcionat. Però la valentia d'aquest va ser major, i va aconseguir vèncer. Els detalls d'aquella història es troben a la mà de qualsevol que vulga. Davant els crits i la crecent tensió, les elevades pulsacions, la suor caent pel front, unes ulleres no massa netes i un estat físic que poguera haver sigut millor, Gester va decidir ser Beowulf per uns segons i viatjar al segle VI per a lluitar a l'entorn de la bèstia. No volia això en principi, ja que sempre s'havia mantingut al marge, però ell sabia molt bé que no era com la resta, ni podia tolerar més aquella actitud. Davant la passivitat, va escollir per l'heroisme esporàdic, encara que ningú sap qui és Beowulf ni les seues croades.

-No vaig salvar res, a soles volia lluitar-me d'una càrrega. Si això ha comportat salvar a algú, doncs estic content, però res més, agent. Si Gerard vol disculpes, estaré encantat de fer-ho.

-Però escolta, xaval, saps el que estàs dient, saps per què estàs ací? Hi ha hagut un cas d'assetjament escolar al teu centre que quasi acaba amb una mort de no haver estat per tu. Com ha ocorregut això, el protocol ens indica que hem d'interrogar a tots els implicats directes per a poder aclarir les responsabilitats. Probablement, aquest amic teu viatjarà aquesta nit a un centre de menors.

-Jo a soles volia justícia, agent. Com el que feu vosaltres ací.

4. Gendry i Quentin

En acabar tots els interrogatoris d'acord amb el protocol d'actuació davant una temptativa d'homicidi, els agents, exhaustes, van entrar a la sala amb puffs i sofàs que havien remodelat en la Comisaria fa una setmana. L'un tenia cara d'incredulitat, com si el que haguera escoltat fa unes hores fóra un conte xinès. L'altre feia cara de pòker, com si haguera resolt l'assassinat del segle, i estiguera a punt de revelar les veritats de la Bíblia.

-Has tingut més sort que jo. A mi m'ha tocat el psicòpata, i has de creure'm quan et dic que mai havia parlat amb una persona tan freda. Feia fins i tot por parlar amb ell, era un fanàtic de la seua pròpia religió emparada en un respecte pressuposat que no té límits i que trenca les barreres del racional. Pots creure que em deia *Sheriff*? No sé, Quentin, però aquest cas pareix de conya. Mai aquesta unitat ha rebut un cas per violència a les aules. No és que els casos així no meresquen l'atenció policial, però si has llegit el reglament en aquests casos no és pot fer res. Estem perdent temps valuós.

-No sigues pessimista Gendry, sembles la meua filla de 12 anys. El món no s'ha acabat. A mi sí que em va semblar estrany la tranquil·litat amb què parlava la tutora. Jo crec que si han estat a punt de matar un alumne no parlaries així. Te'n recordes d'aquell xic que ens van dir pel matí que possiblement haguera salvat la vida de la víctima? Doncs la seua conversa sí que va ser interessant.

-La meua semblava el famós discurs de Hitler del 41. Només espere que ho façan bé al centre de menors, ja que si no, aquesta persona serà un perill en el futur. Bé, què és el que hem de fer ara?

-Cal preparar l'informe amb totes les declaracions i enviar-lo. Després li arribarà una notificació de la seua entrada al centre de menors per un delictes de temptativa d'homicidi.

-No et pareix massa greu? Temptativa d'homicidi. Són xiquets de 16 anys i ja es maten. On hem arribat?

-Però no t'oblides, el que hem fet és part del protocol d'assetjament escolar, ja no es pot fer més. Tampoc crec que la condemna haja de ser massa greu. En el fons es tracta d'ensenyar, i tothom pot equivocar-se. S'hauria de cercar la reconciliació, però una reconciliació de veritat. Clar que, hi ha vegades que no pots reincorporar una persona en la societat. Això l'hauríem de considerar com un fracàs nostre. Et recordes d'aquella batuda que ens van assignar en els *Glades*?

-Com si la poguera oblidar.

-Doncs quan vaig rebre el tret i em vaig veure al sòl i desorientat, vaig donar-ho tot per perdut. Si et sóc sincer, mai havia confiat massa en la gent pel que va passar amb la meua filla, i fins aquell moment, tampoc en tu, Gendry. Però el fet de veure-vos venint cap a mi malgrat el tiroteig em va fer retornar la confiança. Per això crec que sí que hem de donar una segona

oportunitat i treballar en la reinserció d'aquestes persones. Saps que el pare del xicot és a la presó a l'espera de judici?

-Sí, Marshall va ensenyar-me l'expedient del cas. Sembla que solament van encontrar les petjades de l'home, però va ser un poc estrany ja que a l'escena del robatori, les petjades semblaven assenyalades.

-Com que assenyalades? Ara donem pena als criminals i es dediquen a ajudar-nos? Això no pot ser.

-I clar, com és l'única prova, ja tenim criminal, ja tenim judici, i cas resolt, és el més fàcil per a nosaltres i per a la societat.

-I si no ha fet res? Gendry, recorda el que et vaig dir l'altre dia. Tot està connectat o l'estarà en un moment de la vida. Pot ser que li tire un ull al cas aquest? Si és veritat que ens ajuden ara, doncs viurem millor. Però si ha sigut un parany, un innocent es troba a la presó i nosaltres fotuts.

-Ara que ho pense, el xicot sí que va esmetar alguna cosa sobre el seu pare. Va dir que sabia que era innocent, i que no sabíem fer el nostre treball.

-La tutora sabia que era al Quadrilàter, però res més. No crec que haguera actuat de manera distinta si s'haguera demostrat que el seu pare és innocent, cosa que encara no sabem al cent per cent.

-Ha sigut un dia llarg. Però m'ha donat molt per a pensar. Ho fem bé, Quentin?

-Com que si ho fem bé? Ser policies? Crec que ho fem respectablement.

-No, dic com a societat. Si hi ha gent que gaudeix de ficar-se amb algú i la resta no reacciona, doncs, crec que hem fracassat estrepitosament. Si el fet de maltractar algú per sentir-se superior no arriba a ser denunciad ràpidament...

-L'ésser humà és una bèstia més. En la natura sempre hi ha alguns que volen imposar-se davant altres. En la nostra societat sempre hem tractat de crear un marc de correcció comú on deixem enrere els nostres instints i necessitats animals per travessar la porta del civilitzat. Crec que hi ha alguns que no aconsegueixen travessar-la i es comporten com si estigueren en la natura. Per això, com en la civilització estem tots, aleshores hem de tractar d'ensenyar respecte i tindre cura uns d'altres, encara que de vegades ocorreguen aquestes coses terribles. L'assetjament mai més ha d'arribar-nos. Per això són les escoles, per ensenyar a ser persones en la civilització.

18 APR 2010
240
FLORIDA

1/2